

Lángra lobban

Fáradt lovak vánszorognak
vissza a karámból.
Megsaccolja őket a Gazda:
büszkék jobbra, gebék balra.

Lassan távoznak a gebék,
sorban várnak a vágóhídon,
és senki sem hinné el:
a halál számukra váltás.

Aki látta az áldozat szemét,
tudja, pillantása fénylő,
hát csuklyát húz a fejére:
szembe ne nézzen vele.

A sötét csuklya alatt
égetnek az ütések,
lángra lobban a lélek-
zet: porrá égeti a testet.

Másnap reggel büszke
a Gazda a lovakkal.
Elégedetten nyugtázza:
a jövő jobbra, a múlt balra.

A kamu diadala

(Mein kamu Nr 1)

Hitler jó muki volt.
Jól van, no, ne
hadonásszunk azonnal,
mingyár elmagyarázom:
bestsellerében
eredetileg a bacik
kiirtásáért hengegett.
Ám kéziratát
orvul lenyúlták,
kicszerélték motívumait,
alaposan átírták.
Rohadt nagy hát a tévedés:
a „rissz-rossz rasszok”-feltételezés
totális félreértés.

(Mein kamu Nr 2)

Hitler persze nem pusztán jó,
de szép legényke is volt.
Na, nyugi-nyugi,
íme a magyarázat:
semmi köze ahhoz
a felpaprikázott, bajszos
töpörtyűhöz.
Szőke vala, mint a kóla habja,
kék a szeme, diadalívként
csillogott szemöldöke
– nonstop.
Még hogy Ő árja,
csacsiság, hisz szépségének
ma sincs párja.

(Mein kamu Nr 3)

Mindazonáltal nemcsak jó, szép,
hanem igazmondó is volt,
mint a mesebeli juhászok.
Jaj, nem kell a feskó,
szimpla a való:
ha beszólt, csak közmondásokban,
nem (handa)bandázott összevissza,
mint a kukacos hamisítványa.
Ah, de mindez hiába,
mert miután Vakarcs-falvában
egy homályos pincében kimúlt,
senki sem sejti,
ki is volt Hitler valójában:
dirr-durr agyú ősfaszista,
vagy csak hétköznapi,
háttérben ügyködő statiszta.

Non finito

Képzeljünk el
ötezer nyulat,
ahogy éppen basznak
egy tágas, pipacsos mezőn.
Szorgalmas szuszakolásuktól szinte
a Föld is belenyög.
Hosszú fülű pajtásaink
majd kiugranak bőrükből,
akkora az öröm,
mit sem kapiskálva a későbbiekről,
hogyan kettyintés után
szomorú az állat.
Addig is csesznek
a lötytyedt dekadenciára,
ha abba is hagyják,
csak percnyi a csend,
s miután a halál valakit lepipál,
s ripacs könnyeket ejt a sok pipacs,
fölbugyog újra a combközi láva,
előnti az élvező,
teremtő mezőt.